

Pleteršnikovi dnevi v Pišecah

ISBN 978-961-286-684-6

»Jutri zjutraj pa pridi prej na kavo, ker grem v Pišece, Marko me pride iskat.« To je bilo njeno sporočilo dan pred znanstvenim simpozijem v Pišecah. In tako je bilo mnogokrat.

Z mamó sva vsako jutro skupaj pili kavo pred mojim odhodom v službo. Bili sva namreč sosedi. Mnogo je bilo juter, ko sva to opravili hitreje, ker je imela že dogovorjena srečanja, sestanke, predavanja, simpozije. Tudi po upokojitvi je ves čas aktivno delovala v svoji ljubi slavistični stroki, z največjim veseljem pa se je udeleževala strokovnih srečanj in praznikov v krajih širom po Sloveniji. Ko se je vrnila, je vedno pripovedovala, da je tam srečala svoje bivše študente, sedaj zagnane učitelje slovenskega jezika, ki resnično navdušujejo svoje učence pri pouku slovenščine in aktivno sodelujejo pri prepoznavnosti svojega kraja, tudi s poudarjanjem narečja, ki ga tam govorijo.

Med takšna priljubljena srečanja so sodila sodelovanja na vseh simpozijih v sklopu Pleteršnikovih dnevov v Pišecah. Tudi po upokojitvi je dan pred simpozijem priznala, da ima pozitivno tremo, da res ne ve, zakaj vedno obljubi, da bo še sodelovala, zakaj se preprosto ne umakne itd. Po končanem simpoziju pa je naslednje dni kar žarela in prekipevala od lepih vtisov in dobrih odzivov, ki jih je doživela v Pišecah. Najprej je uživala na poti do Pleteršnikove rojstne vasi, tako da je pripovedovala, o čem je razmišljala ob vožnji skozi različne kraje. Razlagala je, da je le zdraviliški Podčetrtek znan, sicer pa gre za revnejše predele Slovenije. Spraševala se je, od česa ljudje živijo, kaj jih zadržuje na domovih prednikov. Odgovore na ta vprašanja je vedno povezala z maternim jezikom, z narečjem, ki človeka opredeljuje, mu daje določeno samozavest in energijo ne glede na materialno revščino.

Simpozij jo je zmeraj tudi strokovno obogatil. Vesela je bila, da so v Pišecah vedno predstavljene tehtne slovaropisne vsebine: »S čim vse se moji

kolegi ukvarjajo, res sem nanje ponosna.« Tako je običajno na poljuden način predstavljala pišeške referate, ko se je vrnila domov. Še več dni po simpoziju se je rada pogovarjala o tem. Pri pohvalah ni izpustila Osnovne šole Maksa Pleteršnika in Društva Pleteršnikova domačija. Vedno je poudarjala, kako dobro pecivo spečejo gospodinje iz Pišec. In med takim obujanjem spominov smo bili vsi domači deležni teh dobrot, ki jih je prinesla s Pleteršnikovih dnevov. Razvadila nas je z njimi, saj se iz Pišec nikoli ni vrnila brez različnega drobnega peciva in sirovega zavitka, seveda tudi ne brez znamenite pišeške penine z okusom marelice. Na koncu je še dodala, da ne bi več sodelovala na Pleteršnikovih dnevih in tudi vsega tega ne bi doživljala, če bi ne bilo njenega Marka.

Njeni najbližji smo bili zelo počaščeni, ko smo izvedeli, da se pripravlja znanstvena monografija, ki bo posvečena spominu na našo mamo, babico, sestro ... Zahvaljujemo se vsem, ki ste pri tem sodelovali in ste tako še enkrat počastili ime in delo Zinke Zorko.

V imenu njenih najbližjih,

Lilijana Zorko, hčerka